

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 287

Barcelona, Juny 1967

Preu : 1 pta

CONSOLIDEM ELS EXITS ASSOLITS EL 1er DE MAIG

DECLARACIO DEL COMITÈ EXECUTIU DEL P. S. U. DE CATALUNYA

La celebració obrera i popular del 1er de Maig aconseguí enguany major extensió i un més alt nivell polític que en qualsevol altra ocasió d'ençà que existeix la dictadura.

Nombroses localitats espanyoles, entre elles les ciutats de major densitat industrial, han estat escenari de concentracions o manifestacions commemoratives de la Jornada Internacional dels Treballadors.

Barcelona, Badalona, Blanes, Cornellà, Lleida, Mataró, Tarragona, Terrassa, Tortosa i Sabadell han contribuït amb actes de

mes o menys envergadura a l'èxit de la Jornada. A més, foren editades i distribuïdes fulles al·lusives a la Festa del Treball a Reus, Granollers, Olot, Girona i altres indrets, i en diverses fàbriques de Barcelona i el seu cinturó industrial foren realitzats aturs de temps limitat els dies 28 i 29 d'abril, com una forma més de commemoració del 1er de Maig. Tot això revela una destacada participació del moviment obrer i democràtic de Catalunya a l'èxit de la Jornada, de la qual els comunistes i tots el demòcrates catalans podem enorgullir-nos.

Per a que assoleixi la més gran extensió i eficàcia possibles, aquesta acció convé fonde-la en cada lloc amb la lluita per les reivindicacions econòmico-professionals.

El que acabem de dir concerneix a tots i cadascun dels moviments i organitzacions de masses, en particular al nou moviment obrer.

Per un moviment obrer cada dia mes fort i mes capaç

La batalla que en aquests moments lliuren les Comissions Obreres per les reivindicacions polítiques senyalades anteriorment, contra la nova Llei Sindical que estan manegant els jerarques, i per l'elaboració en assemblees obreres lliures de les bases del futur sindicat de classe, independent i democràtic, dels treballadors, cal combinar-la amb la defensa tenaç i enèrgica de les reivindicacions econòmiques i professionals dels assalariats de cada empresa, localitat, comarca o ram d'indústria. **Avui més que mai, la lluita per un salari mínim no inferior a 250 pessetes, per l'escala mòbil i les altres reivindicacions econòmico-professionals dels treballadors cal que ocupi un lloc fonamental en l'activitat de les Comissions Obreres, les quals han d'utilitzar intel·ligentment tots els mitjans i possibilitats legals capaços de facilitar la mobilització i la incorporació al moviment de masses de la major part dels treballadors.**

NO menys important és ampliar i perfeccionar la democràcia interna en els diversos moviments de masses, l'orientació i activitat dels quals ha d'ésser establerta lliure i democràticament pels seus propis components. Les Comissions Obreres, que tan s'han desenrotllat a Catalunya en el darrer període, necessiten donar-se per via democràtica òrgans de direcció estables i veritablement representatius a tots els nivells, es a dir; d'empresa, de Ram professional, locals, comarcals i àdhuc nacionals; doncs únicament així estaran en condicions d'impulsar l'acció reivindicativa dels treballadors i d'acomplir el paper que els correspon al capdavant de la lluita de tot el poble per un règim autènticament democràtic.

En reforçar la democràcia dins si mateixes i concedir una més gran atenció a la defensa de les reivindicacions econòmico-professionals dels treballadors, les Comissions

Una gran jornada de les forces obreres i antifranquistes

Responent a la crida de les Comissions Obreres, participaren en els actes esmentats, no solament obrers, sinó també camperols, empleats, tècnics, mestres, estudiants i intel·lectuals, joves i dones, sacerdots i personalitats destacades dels diversos partits i grups de l'oposició antifranquista, del moviment nacional i democràtic de Catalunya.

LA més gran extensió de l'àrea geogràfica de les commemoracions i l'increment de les forces socials i polítiques que hi participaren, tenen en aquest cas una significació major degut a que els franquistes van fer l'impossible per tal d'impedir tot acte estrany a les demostracions oficials organitzades pels jerarques verticals. Hom sap que el Govern empresonà dies abans als dirigents de les Comissions Obreres de Madrid, de Biscaia, del Baix Llobregat i altres zones; va proclamar l'« estat d'excepció » a Biscaia; prohibí les reunions de la H.O.A.C.; va advertir públicament que la policia dissoldria per la força qualsevol intent de commemoració « il·legal » i desencadenà una violenta campanya propagandística d'intimidació en la qual els actes anunciats per les Comissions Obreres eren presentats com el fruit d'« ...una maniobra subversiva del comunismo internacional dirigida a alterar la tranquilidad española ».

Els « ultres » franquistes es proposaven atemorir la població, en primer lloc els treballadors, isolar les Comissions Obreres i intensificar la repressió contra elles un cop passat el 1er de Maig. Però la maniobra no els donà resultat; homes i dones dels més diversos sectors socials i horitzons polítics atengueren les crides de les Comissions

Obreres i feren del 1er de Maig una diada d'unitat popular i democràtica. En els mitjans, assemblees i col·loquis celebrats, es reclamà no solament la llibertat sindical, el dret de vaga i altres reivindicacions dels treballadors, sinó el conjunt dels drets democràtics i nacionals. Estudiants, dones, mestres i sacerdots adreçaren la paraula als treballadors per expressar llur solidaritat amb els parlaments dels oradors de les Comissions Obreres, i els crits de **DICTADURA NO!, DEMOCRACIA SI!, AMNISTIA!, PAU AL VIETNAM! FORA ELS IANQUIS! VISCA LES COMISSIONS OBRERES I EL SINDICAT D'ESTUDIANTS! VISCA CATALUNYA!** ressonaren una i altra vegada corejats i aplaudits pels manifestants.

EL 1er de Maig ha constituït, per tant, un èxit notable de les Comissions Obreres, que confirmen davant del país i davant del món llur autoritat i representativitat. Ha marcat també un progrés en la coordinació dels diversos moviments unitaris de masses i en la marxa vers la unitat de totes les forces democràtiques sota la direcció de la classe obrera. I ha senyalat una nova passa endavant en la col·laboració entre comunistes i catòlics, els quals han estat els principals animadors dels actes celebrats.

EL COMITÈ EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA es felicita d'aquests resultats i crida als treballadors i a tots els demòcrates a consolidar-los en l'acció quotidiana par la llibertat dels detinguts; pel sobreseïment dels expedients i processos en curs i pel retorn dels repressaliats als seus respectius llocs de treball; per l'aixecament de l'« estat d'excepció » a Biscaia; pels drets sindicals i les llibertats democràtiques.

Obreres eixamplaran la base on recolzen per a la lluita per les llibertats polítiques i crearan les condicions per a dur a cap accions generals encara més puixants que les del darrer període, premisa obligada a la Vaga General Política del proletariat i a la Vaga Nacional que accelerarà la fi de la dictadura.

La violència repressiva no aturarà la lluita

Els aspectes positius de la celebració del 1er de Maig assenyalats fins aquí no han d'impedir-nos veure que el temor retingué en llurs cases a milers d'obrers i demòcrates que no comprenen la impossibilitat en que es troba la dictadura de recórrer a la repressió en la mesura en que ho feia anys enrera. Però també en la lluita contra el temor hom ha constatat aquest 1er de Maig un progrés seriós puix que milers de treballadors i demòcrates feren cas omís de les menaces governamentals, i quan la policia va atacar-los es defensaren amb valentia i combativitat exemplars.

Aquesta valentia i combativitat proporcionen la certesa de que, avançant pel camí emprès, el temor que encara frena a molts serà superat i de que les manifestacions obreres i populars reuniran properament centenars de milers d'espanyols.

LA por a aquesta perspectiva és precisament allò que portà el Govern a ordenar que la Policia Armada i la Guardia Civil dissolguessin per la força les concentracions i manifestacions del 1er de Maig, cosa que va originar greus incidents a Sabadell i a la Torre Barò, així com en diversos indrets de la resta d'Espanya.

Tota la responsabilitat per aquests incidents recau en els « ultres » del Govern que ordenaren la repressió. Ni les Comissions Obreres ni cap dels manifestants es proposaven alterar l'ordre. Prova evident d'això és el fet de que allà on la policia no intervingué, com és el cas a Terrassa, Badalona i Cornellà; la diada transcorregué sense cap incident en absolut. Els incidents s'han produït a conseqüència de l'atac injustificat i brutal de la força pública contra els manifestants, com n'és testimoni la presència de sacerdots, dones i menors d'edat entre els apallissats i detinguts.

Els treballadors i demòcrates no desitgen la violència; volen assolir llurs drets pacíficament; però no renunciaran a la lluita per aquests drets perquè s'exerceix la violència contra ells. Segurs de la seva raó, s'organitzaran i prepararan per a defensar-se enèrgicament sempre que siguin atacats. Per altra banda, replicaran a les violències i arbitrarietats reforçant llur solidaritat de combat, organitzant vagues i manifestacions de protesta, es a dir; fent que la resposta a cada cop repressiu impulsí encara més el desenrotllament de la lluita i del moviment de masses.

INSPIRANT-SE en l'exemple dels treballadors d'STANDARD i d'altres empreses de Madrid que amb llurs vagues i manifestacions aconseguiren la llibertat dels seus companys detinguts; de les grans manifestacions obreres de Sevilla en solidaritat amb el seu dirigent Eduardo

Saborido, de la valenta acció solidària dels obrers bascs amb els vaguistes de LAMINADO DE BANDAS EN FRIO; dels treballadors de SIEMENS i de PIRELLI de Cornellà que forçaren amb llurs vagues l'alliberament dels detinguts a l'Assemblea de les Comissions Obreres del Baix Llobregat; dels obrers d'UNIDAD METRICA de Sabadell que han fet un atur per reclamar la llibertat dels seus companys detinguts el 1er de Maig, la classe obrera i les forces democràtiques faran fracasar l'ofensiva repressiva dels « ultres » i forçaran l'expulsió d'aquests dels òrgans de poder, objectiu que avui apareix com una urgent necessitat nacional.

Cal posar terme a la política ultra

En el compliment d'aquesta tasca, la classe obrera i el moviment democràtic en el seu conjunt es beneficien de l'actitud de forces que a pesar d'actuar dins els marcs del règim, consideren un perill per als seus interessos l'aplicació de la política retrògrada i immovilista dels « ultres », a la qual s'oposen des dels seus òrgans de premsa i per altres mitjans.

L'aparició d'aquesta oposició en el si del conglomerat franquista és un fenomen positiu que sorgeix com a resultat de la lluita de les masses i que assenjala un nou graó en el procés de descomposició de la dictadura. Sota la creixent pressió del moviment de masses, aquestes forces —o una part d'elles— poden ésser arrastrades per l'oposició democràtica a prendre actituds d'enfrontament obert contra la dictadura, ja que per a elles no existeix altra perspectiva que, o bé continuar presoneres dels ultres, o bé procurar amb l'oposició l'eliminació total de les formes feixistes de poder.

EL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA proclama la seva identificació

Impedir que s'obrin pas les lleis complementàries

Davant les forces d'oposició es planteja com una tasca urgent impedir que s'obrin pas les lleis complementàries de la Llei Orgànica de l'Estat actualment en discussió, a través de les quals els « ultres » tracten de barrar el pas a tota evolució i anul·lar les conquestes « de facto » assolides en els darrers anys pel moviment de masses. Urgeix, sobretot, recolzar els treballadors en llur oposició a la nova Llei Sindical, que els jerarques verticals estan fabricant.

EL Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya denuncia públicament el propòsit franquista de realitzar properament una paròdia d'eleccions per a designar una « representació familiar » a les Corts de Procuradors franquistes i invita totes les forces polítiques catalanes a cridar ja des d'ara al poble a abstenir-se de votar en aquestes « eleccions » que, donat el seu plantejament, contingut i organitzadors no poden ser altra cosa que una nova farsa feixista.

amb la Declaració publicada l'abril proppassat pel COMITE EXECUTIU DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA, en la qual és reiterada la voluntat de diàleg i d'entesa dels comunistes amb tots aquells que estiguin disposats a posar terme a la política « ultra » i a lluitar per un règim que garantitzi les llibertats democràtiques per a tots. Així mateix, afirmem la disposició dels comunistes de Catalunya a cooperar amb un Govern de transició que apliqui decididament el programa contingut en el document signat recentment a Madrid per 565 personalitats de distintes ideologies, en el qual es reclama:

- Llibertat de tots els detinguts i llur readmissió —així com la de tots els repressaliats— als seus centres de treball i d'estudi.
- Elevació de salaris i escala mòbil dels mateixos.
- Llibertat sindical i dret de vaga.
- Llibertats de reunió i d'expressió.
- Llibertats polítiques.
- Amnistia pels presos i exiliats polítics.

LA realització d'un tal programa suposaria la liquidació de les discriminacions que sofreixen la llengua i la cultura catalanes, el recobriment de les llibertats autonòmiques i la possibilitat de defensar el dret del poble de Catalunya a l'autodeterminació, dret que haurà de reconèixer solemnement l'Assemblea Constituent que clogui el període de transició. L'aplicació d'aquest programa proporcionaria el marc adient per a que els comunistes i les altres forces polítiques i socials autènticament democràtiques —agrupades en una aliança de forces del Treball i de la Cultura al naixement de la qual assistim ja—, impulsaran el desenrotllament d'Espanya per una via anti-feudal i antimonopolista, de democràcia política i econòmica, orientada vers el socialisme.

El Referèndum del 14 de desembre 1966 va demostrar que el règim no es capaç de prendre repressàlies contra aquells que s'abstenen de votar. Les « eleccions » que es preparen oferiran als demòcrates la possibilitat de palesar, a través de l'abstenció, la falsetat del Referèndum. La « campanya electoral » ha d'aprofitar-se així mateix per a combatre la supervivència dels mètodes feixistes en la vida política espanyola i per a reclamar obertament les llibertats democràtiques.

L'oposició a les lleis complementàries i la campanya per l'abstenció hauran de servir, a fi de comptes, per estimular el desenrotllament del moviment de masses, motor de tots els canvis assolits fins aquí i palanca insubstituïble per a forçar els que són necessaris per a conquistar primer les llibertats polítiques i, posteriorment, la democràcia política i econòmica que preconitzem.

EL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
Maig del 1967.

El judici del 30 de maig contra els 11 estudiants de la nostra Universitat fou, en realitat, la reafirmació d'un fet irreversible: el Sindicat Democràtic d'Estudiants del Districte de Barcelona. Se'l volia jutjar, condemnar i enterrar, però els que s'ho proposaven no van reeixir. « Els procesats donaren vida de fet al Sindicat —digué el Fiscal i afegí— però no de Dret. »

¿Qui el nega aquest dret? ¿En nom de què? Els acusadors no han gosat dir-ho perquè avui, en l'Espanya 1967, ja no es pot justificar la negació d'un dret assolit en lluita llarga, conseqüent i organitzada. Un dret pel que lluiten no sols els estudiants sinó capes cada dia més amples de la societat espanyola, encapçalades per la classe obrera.

El judici del 30 de maig ha estat un « boomerang » pels seus autors, considerant « autors » no pas aquest o aquell magistrat sinó el règim.

ESTUDIANTS

QUI HI FOU JUTJAT ?

De l'acusació Fiscal se'n treu, en essència —deixant de banda els mots de la rutina judicial— la gestació del combat dels estudiants contra el S.E.U. i les A.P.E., fins assolir, « al marge de la Ley », un Sindicat propi.

La defensa que els advocats barcelonins de més relleu feren dels estudiants consistí en el requisitori d'una ILLEGALITAT: la d'aquells que neguen un dret elemental, i més ilegitim si cap, per ésser conscientment anhelat i reivindicat. Però els advocats anaren més enllà i més endins: feren la de-

fensa no sols d'un grup d'estudiants sinó d'una necessitat nacional, d'un anhel que es crida al carrer i al que cal escoltar i institucionalitzar si no se'l vol veure buscar dreceres que menin a la violència.

La presència i paraules del primer testimoni de la defensa, el doctor Martin de Riquer, donava al judici una significació força interessant, típica d'un moment, d'una lluita que pren amplària i que atrèu homes de camps que, encara ahir, foren oposats. Tots sabem qui fou i qui és el doctor de Riquer i els seus elògis als acusats no és poden veure com un gest cavalleresc i molt menys com una actitud oportunista. L'ex-vice-Rector de la nostra Universitat va aportar valuosos arguments per a convèncer a capes conservadores de que el Sindicat Democràtic ES L'UNIC POSSIBLE avui i que cal admetre'l dins de la Llei.

Valdecasas no s'hi va presentar perquè en la seva persona —indesitjable a Barcelona—, s'hagués condemnat un sistema, uns mètodes i unes estructures anti-històriques, caduques, que, endebades, tracten de sobreviure. Ell ho sabia. Els seus amos també.

Els catedràtics i professores no-muneraris que intervingueren com a testimonis simbolitzaven l'altre espècie d'un sol fet: el moviment democràtic universitari va encapçalat per la part més sana i de major prestigi cultural i cívic. Acudiren al judici per a subratllar-ho, sense estridència, serenament, amb l'autoritat que dona tota una conducta, en circumstàncies com les que vivim.

Dels 11 acusats, nou foren condemnats als tres mesos de presó que el Fiscal demanava. Dos foren absolts, però durant el judici no es consideraren pas menys « culpables » que els condemnats. Anaren units i units hauran de romandre, amb tots els universitaris que volen avançar, no pas a les fosques, sinó a la llum del dia, afermant i ampliant aquest dret que imposaren fa un any. Avançar, no pas com a nucli aïllat de la massa d'estudiants, sinó dins de la massa. Avançar, no pas únicament com estudiants sinó amb tot el que avança a Espanya, fonamentalment amb el nou moviment obrer. Avançar sense deficiència ni impaciència. Avançar VERS QUELCOM i no pas ALLA ON SIGUI. Aquest « quelcom », immediat en el terreny universitari, no pot ésser altra cosa QUE EL CONGRES NACIONAL d'estudiants. Aquest « quelcom » és, en el terreny general, LA DEMOCRACIA per a tots els espanyols. Es troben i s'hi trobaran entrebancs en el camí vers la consecució d'aquestes fites però els entrebancs es poden destruir si el nucli no va sol, si és capaç de dirigir la massa. Per llur objectiu, els estudiants necessitaran més que mai, la seva ORGANIZACIO pròpia, la legalitat que cal imposar definitivament.

Entorn d'una Exhortació Pastoral

ELS FETS

Com una contribució a la celebració de la Jornada obrera del 1er de Maig, 67 sacerdots de Barcelona signaven una « Carta al Món del Treball i a les seves forces », en la qual els signats expressaven llur comprensió del significat de la diada, llur convenciment del paper que hauria de jugar en ella l'Església catòlica « ...assumint-ne el seu contingut de lluita per la Pau i la Justícia en el món obrer... », i es declaraven « ...interessats en l'esforç que realitzen tots els grups obrers, sien aquests oficials, il·legals o clandestins... », expressant seguidament com « ...nosaltres i altres que no han signat aquest escrit estem al seu costat, en aquesta lluita difícil i esgotadora per la llibertat sindical i per la dignificació de la classe obrera... »

El dia 1 de Maig, en el curs de la repressió contra els treballadors i llurs famílies aplegats a Torre Baró, tres sacerdots foren també detinguts, entre ells el coadjutor d'aquella parròquia: A Sabadell, prèvia autorització expressa de l'Arquebisbe de Barcelona, la policia penetrava dins l'església del Sagrat Cor per a efectuar-hi la detenció dels treballadors que s'hi havien refugiat; tres altres sacerdots foren detinguts en aquesta operació repressiva.

Ni la premsa ni cap escrit de l'Arquebisbat fan menció dels escarnis, insults i grogeries prodigats, als sacerdots concretament, pels funcionaris de la Brigadilla Político-Social. En canvi, el 6 de maig, la població, inclosos els sacerdots, prenien coneixement per la premsa diària d'un Exhortació de l'Arquebisbe Marcelo. En ella, després de proclamar-se « por encima de toda clase de política... », aquest condemna severament la participació de sacerdots a les manifestacions públiques i la firma per part seva de documents col·lectius, prohibint una i altra cosa, i sentant el principi de que els sacerdots no han de donar opinió sobre solucions concretes als problemes plantejats al nostre poble entorn de les llibertats dels homes, dels quals ja se'n ocupen, diu, « ...las mismas autoridades de la Nación a quienes incumbe la reponsabilidad suprema del Gobierno... »

La gravetat de la situació creada mogué a 105 sacerdots de la diòcesi a reunir-se, i el fruit de llur examen fou una carta adreçada a l'Arquebisbe en la qual, ultra subratllar la gravetat dels esdeveniments relatats, expressen com, després de la seva autorització a la policia i de l'Exhortació pastoral, « ...la incipient esperança de diàleg comunitari entre sacerdots i bisbe queda truncada... », i els reunits es dolien de que « ...el nostre ministeri diari enmig del poble ha quedat seriosament desautoritzat (...) L'exhortació pastoral tracta d'evitar únicament l'escàndol d'un

sector de fidels (...) però no té ni una paraula il·luminadora per aquells que han interpretat com un gest de solidaritat de l'Església amb llurs legítimes aspiracions la presència sacerdotal entre ells... »

Cap resposta explícita no ha estat donada a aquesta carta, si bé altres comunicacions arquebisbals posteriors han fet no gens velades al·lusions a la situació de crisi pastoral de la diòcesi. Expressió d'aquesta crisi és l'escrit-convocatori « El perquè d'una concentració religiosa », on una Comissió de Laics enumera nominalment els processaments, maltractes, insults a sacerdots, a treballadors i estudiants, l'escalada de la repressió policial, els actes de vandalisme contra locals catòlics, les detencions del Primer de Maig, el document pastoral de l'Arquebisbe Marcelo i la reunió dels 105 sacerdots a la Sala Newman, senyalant com « ...tots aquests fets han estat ignorats oficialment i han rebut el silenci de la Jerarquia (...) Creiem que l'Església ha d'assumir públicament, oficialment, les situacions conflictives (...) Les noves generacions —sacerdots i laics—, que no ens trobem representats suficientment per la Jerarquia... volem que se'ns tingui en compte... »

La concentració convocada a través d'aquest escrit, que es proclamava, no política sinó un acte d'Església pública, fou denunciada a la premsa com no autoritzada per una nota de les oficines de l'Arquebisbat, fent que, el dia assenyalat, la policia dissolgués amb els habituals extrems els manifestants que acudiren al Carrer Ganduxer: Dos ciutadans han passat així a disposició del Tribunal d'Ordre Públic per a ésser-hi jutjats.

Els comentaris populars i el descontent entre catòlics i no catòlics que han despertat aquests esdeveniments segueix viu. Els primers dies de juny, els corresponsals estrangers de premsa recollien la notícia d'una nova carta al Sr. Marcelo Gonzalez Martin, amb quatre-centes firmes, demanant-li que renunciï al seu càrrec.

Els 105 sacerdots que signen la carta del 8 de maig, expressen en els següents termes el problema: « ...la forma en que s'han produït aquests fets i les actituds que semblen revelar-se, desgarren la nostra consciència (...) En aquestes condicions, ser representants de la Jerarquia enmig del poble crea en nosaltres un dilema esterilitzant i esgotador. Aquesta situació es fa més aguda suposada la viva conciencia del nostre poble de que la Jerarquia està compromesa amb el poder establert i que acusa constantment la presència de bisbes i sacerdots en institucions polítiques (Consejo del Reino, Procuradores en Cortes, Assessors de sindicats, etc... »

EL COMPANYY ORDEIG HA MORT

Als 79 anys, ha mort a Barcelona el company Eugeni Ordeig. Fill d'una família petit burgesa, des de molt jove s'atansà als treballadors mogut per un sentiment de justícia. Durant la guerra contra la reacció sublevada, fou Comissari Polític i fidel militant del nostre Partit. Durant l'ocupació alemanya de França, combatí dins la Resistència. Alliberada França, el nostre company segueix lluitant com un dels dirigents del P.S.U.C. a Toulouse. L'any 1950, quan centenars d'antifranquistes eren deportats i perseguits, Eugeni Ordeig coneix de bell nou la clandestinitat a França. L'any 1956 decideix tornar a Barcelona on, malgrat els anys i el desgast d'una vida difícil, segueix sembrant la llevor de les nostres idees.

En comunicar la mort del nostre company, acompanyem en el sentiment a la seva família. Els militants com Eugeni Ordeig no se'n van del tot; ens deixen el fruit de llur esforç, lleialtat i intel·ligència. I el Partit en el seu conjunt ho conserva i ho manté eternament jove.

SALVAGUARDAR LA PAU ES UNA LLUITA DIFÍCIL I DE CADA DIA

La Revolució d'Octubre acabava de triomfar i una de les seves primeres mesures era promulgar un Decret sobre la pau. Aquest anhel no estava dictat per consideracions tàctiques. La política de pau leninista, aplicada i defensada conseqüentment en aquests cinquanta anys per la Unió Soviètica, dimana de la seva pròpia essència social. El socialisme, per a desentrotllar-se i triomfar no necessita agredir cap país ni conquerir territoris d'altri.

A la U.R.S.S. és el poble aquell qui decideix del destí del seu propi Estat. En el Govern hi són els obrers, els camperols, els intel·lectuals, creadors de tots els valors materials i espirituals de la societat. I els treballadors no volen ni necessiten la guerra.

La història d'aquests darrers anys ha mostrat que la lluita per la coexistència pacífica entre països amb diferent règim social ha estat l'inamovible principi que ha inspirat tota la política exterior de la Unió Soviètica i que determina les seves relacions amb els estats capitalistes. Amb això s'ha donat a la humanitat la possibilitat de desenrotllament social sense guerres, sobre les bases de la cooperació pacífica.

Està clar que mentre existeixi l'imperialisme subsistirà el perill de guerra. Però, en establir llurs plans agressius, els imperialistes no poden deixar de tenir compte de la nova correlació de forces en el món, de la gran potència militar de la U.R.S.S. i del camp socialista. L'existència d'un Exèrcit Soviètic provist de l'arma nuclear, de cohetes balístics, de l'armament més modern i eficaç, ha obligat als agressors imperialistes a adoptar en més d'una ocasió actituds impensables en altres períodes. Sense aquesta gran potència militar de la Unió Soviètica, posada al servei de la pau i de la sobirania dels pobles, el més probable és que el món hagués cremat ja en el foc d'una guerra atòmica. L'exemple més il·lustratiu és el que esta succeint al Vietnam. La Unió Soviètica, a la vegada que ajuda i sosté en tots els aspectes al valent poble del Vietnam contra

els criminals agressors ianquis, és infadigable en el terreny diplomàtic, exigint que s'acabin els bombardeigs i tots els actes de guerra contra la República Democràtica del Vietnam, el reconeixement del Front Nacional d'Alliberament (F.N.L.), el respect als principis dels acords de Ginebra, el dret a la independència i a la reunificació del poble vietnamès.

Més recent encara està l'activitat desplegada per la U.R.S.S. front a l'agressió perpetrada pel Govern reaccionari d'Israel, ins-

pirada pels imperialistes anglo-nordamericans, contra els pobles àrabs.

La serenitat i la ferma actitud de la Unió Soviètica ha evitat que el conflicte provocat a l'Orient Mitg adquirís proporcions majors. L'enèrgica advertència feta per la U.R.S.S. i els països socialistes a l'Estat d'Israel ha obligat als governants d'aquest país a posar fi a l'agressió, evitant així que complissin llurs objectius d'enderrocar els governs de Siria i Egipte, i d'ocupar els territoris d'ambdós països. La intensa activitat diplomàtica que des del començament del conflicte ha desplegat la Unió Soviètica, els esforços que des de l'atur de les hostilitats està realitzant en defensa de les legítimes reivindicacions dels pobles àrabs, esforços que s'han concretat en la demanda de convocatòria d'una Assemblea Extraordinària de la O.N.U., a la qual assisteix el camarada Kossiguin, testimonien la importància que la U.R.S.S. concedeix a la defensa i al triomf de la justa causa dels pobles àrabs.

Ningú millor que Egipte i Siria saben i aprecien tot el que l'ajuda i la solidaritat de la U.R.S.S. representa per a ells en la difícil situació per la qual atravessen. Responent a aquells que pretenen que la Unió Soviètica « abandonava » els països àrabs, el periòdic egipci « Al Ahram » escrivia fa uns dies: « ...Es necessari obrir els ulls sobre els objectius d'aquesta campanya i recordar particularment, dues veritats: la primera és que la Unió Soviètica s'ha erigit sempre i s'erigeix avui, al costat dels països àrabs, als quals a otorgat una assistència militar i econòmica molt àmplia. La segona és que un dels objectius permanents de l'imperialisme ha estat sempre isolar les nacions àrabs dels seus amics, i sobretot de la Unió Soviètica. » I, tocant el mateix tema, el diari siri « Al Saura », escrivia el mateix dia: « ...Hem de guardar-nos de les tentatives de la cinquena columna imperialista de dirigir la còlera àrab contra la Unió Soviètica. »

L'actitud de la U.R.S.S. en el recent conflicte de l'Orient Mitg és un alt exemple de com la Unió Soviètica defensa a la vegada els interessos dels pobles atacats per l'imperialisme i els de la pau mundial.

Els comunistes, els demòcrates de tot el món, abriguem l'esperança de que Egipte i Siria, amb l'ajuda desinteressada del camp socialista, es refaran del revés momentani que han sofert, recuperaran a curt terme llurs territoris i prosseguiran la seva marxa pel camí del desenrotllament social.

Aquest dia, no llunyà, caldrà no oblidar que ha estat gràcies a la U.R.S.S. que s'ha guanyat una nova batalla a les forces de la guerra; que s'ha salvaguardat una vegada més la pau mundial, aquesta pau que no es guanya amb frases demagògiques ni amb consignes pseudo-revolucionàries que res tenen a veure amb el veritable internacionalisme ni amb la pau i l'interès dels pobles.

Teresa Bonet

DEFENSA DEL VIETNAM DEFENSA DE LA PAU

Text del telegrama enviat des de Barcelona al Tribunal Russell reunit a Estocolm:

La tenaç i heròica lluita del poble vietnamès per la seva llibertat i independència contribueix a la lluita per la llibertat de la humanitat entera. Per això és positiu qualsevol esforç en favor d'aquesta lluita. Per això també no solament la nostra indignació sinó el nostre interès immediat ens mouen a condemnar l'agressió americana al Vietnam. Reconeixem l'autoritat moral d'aquest Tribunal i expressem als seus membres la nostra admiració, gratitud i solidaritat.

Centenars de firmes subscriuen aquest telegrama, que aplegà els noms de destacats escriptors, artistes i altres intel·lectuals de les diverses branques de la cultura i la ciència, junt als d'estudiants, treballadors i sacerdots de la capital catalana. Entre els noms que encapçalaven l'escrit figuren Joan Oliver, Antoni Tàpies, Manuel Sacristan, Antoni Saura, Antoni de Moragas, Joan Brossa, Alfonso Sastre, Pablo Serrano, José María Moreno Galvan, Manuel Millares, Josep Maria Castellet, Manuel de Pedrolo, Jordi Carbonell, Enric Tous, Alexandre Cirici Pellicer, Armando López Salinas, José Manuel Caballero Bonald, Josep Maria Martorell, Albert Ràfols Casamada, Federico Correa, etc.

AJUT AL PARTIT

Un constructor de Barcelona 2.000 pts; Dos companys Prt 70 pts; C.L. 4, 147 pts; Un simp. Ext. 25 pts; Luis (Tres entregues) 325 pts; Campo P.R. 150 pts; Grup H. Cisneros 55 pts; Mig. P.R. 25 pts; S. 4, 130 pts; Grup F. Ferrer 294 pts; G.T. de S. 300 pts; Grup Intel·lectuals 400 pts; Nonet 38 pts; C.T.L. 1 d'un Grup de Paletes 1.500 pts; C.T.L. 1 (Col·lectiu) 845 pts; Llorenç (5ª entrega) 10.000 pts; Rogelio 50 pts; Lucas (Dues entregues) 125 pts; Un simpatitzant 25 pts; B.C.H. 40 pts; S.P. (dues entregues) 1.150 pts; Estrella (dues entregues) 275 pts; Dos Simpatitzants 50 pts; Una dona democràtica 50 pts; Un simpatitzant 35 pts; Grup 61 (dues entregues) 600 pts; Grup Nuñez (tres entregues) 700 pts; J.L.M. 125 pts; Peña W. 3, 1.325 pts; H.U.J.C. 390 pts; M.J. 100 pts; Gr. J.D. Lacalle (dues entregues) 625 pts; Gr. « Parques y Jardines » 385 pts; C.B. 650 pts; Grup Democràcia (dues entregues) 300 pts; Andreu 450 pts; 2 mi. i un simp. S. 5, 1.550 pts; MO; cia 200 pts; Bertran 150 pts; Gimenez (tres entregues) 300 pts; Grup S. Cugat 200 pts; Un de Tarrassa 200 pts; Sebastià 100 pts; J. L. Meridiana 240 pts; Riojano 100 pts; Vicente 170 pts; Vilella

100 pts; Quatre Barres 150 pts; M.P. 400 pts; HOSA 300 pts; AMOP 150 pts; Gr. Adelante 160 pts; Rubio 25 pts; E. Rueda 30 pts; Gr. Voluntat 400 pts; Gr. Victoria 300 pts; A. i T. 60 pts; Rubén 100 pts; Viejo 50 pts; M.S. 500 pts; S.C. 500 pts; C. In 223 pts; Suarez 100 pts; Com. 10, 8.100 pts; Com. 15, 52.145,30 pts; Com 25, 16.160 pts; Com 30 S. 4.330 pts; Com. 30 N. 95.150 pts.

AJUT ALS PRESOS

Un constructor de Barcelona (entregades directament) 1.500 pts; Estrella 100 pts; Luis 150 pts.

SOLIDARITAT AMB « BANDAS EN FRIO »

« Lina Odena », del Baix Camp 1.000 pts; Villanova i la Geltrú 300 pts (que amb les quantitats anteriors fan un total de 5.385 pts.); D'un poble de la comarca de Balaguer 200 pts; Els amics de la Conca del Ter han recollit també 700 pts. per ajudar als magnífics obrers en vaga de « Laminado de Bandas en Frio ».